

SOUHVĚZDÍ RYB

A jak šla, větu *Řezané květiny z váz nevyváznou*
pronesla celou pasáží až k ústí Václavského
náměstí, kde se vypařila v stříbrný opar.

Ani tentokrát se mezi muži nenašel žádný, který by
kvůli ní byl ochoten změnit směr chůze, povodit ji
za nos a syčet: Já jsem Pán broušeného skla nebo: Já
mám chatu v Jevanech na pramenu lásky,

a ona i tu bolest by zkousla, jen za naději, že už
nebude muset do papírových kapesníků utírat
sperma, ale jen občas rozbitý obličej.

Snad prošla jen příliš rychle, tím tunelem nasáklým
pachem rybího salátu, přesmažených hranolek
a moči, a i kdyby, víc by mé oči stejně neunesly.

Směly jen pročitat plakáty. A vlastně ještě dnes,
když tudy procházím, stačí se lehce přikrčit a vidím
vrstvu Prahy, které tehdy každý citlivější
šestnáctiletý kluk posloužil jako užitečný idiot:
opíraje se ležérně ramenem o špinavé výlohy, stal se
levně dostupnou protiváhou všudypřítomné
agresivity černého bezpatkového písma,

ostatně, tu roli tak trochu hraji dodnes, a vlastně
rád, protože pro tohle město udělám cokoli, moc
dobře rozumím potřebě lásky říznuté šminkami
z nějaké další nabídky nějakého dalšího tuzexu,
a s kým jsem se minul v oné pasáži, tuším také:

ta dívka byla lehká, velmi lehká, vyjádřeno vůní, je
úplně jedno, která mě napadne, tak například
ženám bude blízká levandule, měsíček a šalvěj
(ovšem chcete-li znát plnou pravdu, přivoňte
k sobě), byla také velmi krásná (popis je zbytečný,
máte zrcadlo),

a hlavně: zapomeňte, co tu čtete, všechny obrazy
přehodnoťte na uhozenou retro vernisáž, z níž lze
vystřízlivět jen teleportací s litrem vína v hlavě
a lodičkami v ruce někam, kde vás nikdo nenajde,

uvidíme se v té pasáži bývalé rybárny, kde
vykradete všechny krásné luxusní butiky, políbíte
všechny krásné mladé kluky, které tam potkáte, a až
vás šťastnou bude odvádět policie, napíšu:

jak šla, tak nešla ještě žádná před ní!